

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 45

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμοῦ—264

«Αἱ Ἰνδαίαι ἐρωτῶσι, ποῖος εἶναι ὁ Χριστός;»

Εἰς λόγον ὃν ἀρτίως ἐξεφώνησεν ἐν Καλκούττα, ὁ Βαβού Κεσκούβ Ἰούνδερ Ζέν, ὁ πεφωτισμένος οὗτος Ἰνδὸς ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας οἷα ἐνυπάρχει ἐν τῷ Ἰησοῦ, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς :

«Δὲν εἶμαι χριστιανός· οὐδεμία τῶν πολυαριθμῶν αἰρέσεων, αἵτινες τέμνουσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὴν πίστιν μου νὰ ταυτισθῇ μετὰ τινος ἐξ αὐτῶν. Δὲν ἐγαλουχήθην ἐν χριστιανικαῖς ἀγκάλαις, οὐδὲ ἀνετράφην ὑπὸ χριστιανῶν διδασκάλων. Ἡ χώρα ἐν ἣ κατοικῶ δὲν εἶναι χριστιανικὴ χώρα, οὐδὲ ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος χριστιανοῦ. Στεροῦμαι γνώσεως τῆς Γραφῆς, οὐδὲ εἰμι ἔμπειρος εἰς ἐξήγησιν αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ λαλήσω περὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη μου ἀναγκάζει με νὰ λαλήσω περὶ Αὐτοῦ. Ἐὰν ἑτέρα τις ἀπολογία ἐχρειάζετο θὰ ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν σπουδαίαν καὶ ἀπαθῆ ἐρώτησιν τῶν Ἰνδιῶν. Μετὰ θερμότητος καὶ σπουδαιότητος ἐρωτῶσι— «Ποῖος εἶναι ὁ Χριστός;»

Διότι μήπως δὲν εἶναι νέος καὶ ἐπιθετικὸς ὁ πολιτισμὸς ὁ κερδαίνων τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἔτος παρ' ἔτος, ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ; Μήπως χριστιανικαὶ ἰδέαι καὶ θεσμοὶ δὲν ριζοῦνται πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Ἰνδιῶν; Μήπως χριστιανικὴ κυβέρνησις δὲν ἔλαβε κατοχὴν τῶν πόλεων, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν κωμῶν αὐτῆς, ὁμοῦ μετὰ τῶν λόφων καὶ πεδιάδων τῆς, τῶν ποταμῶν καὶ θαλασσῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ ἐστιῶν τῆς, τῶν ἀπέιρων αὐτῆς ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν; Ναὶ τὸ προβαῖνον κύμα ἰσχυρᾶς ἐπαναστάσεως, διευκόλυνε τὴν γῆν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ παράδοξοι νεωτερισμοὶ καὶ μεταρρυθμίσεις διεισέρχονται τὰ μύχια τῆς καρδίας τῶν Ἰνδιῶν. Εὐλόγως ὅθεν δύναται ἡ Πατρίς μας νὰ ἐρωτήσῃ, «Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός;».

Ποῖος κυβερνᾷ τὰς Ἰνδίας; Ποία δύναμις ἀρχει ἐπὶ τῶν τυχῶν τῶν Ἰνδιῶν τὴν στιγμὴν ταύτην; Σφάλχετε ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶναι ὁ λόρδος Λύττων ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἢ τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα τοῦ σὶρ Φριδερίκου Κάινς, ἐν τῷ στρατῷ, οἵτινες διευθύνουσι τὰς Ἰνδίας. Δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ, οὔτε ἡ διπλωματία, ἢ κρατήσασα στερεῶς τὰς τῶν Ἰνδῶν καρδίας. Δὲν εἶναι ἡ στίλβουσα λόγχη, οὐδὲ τὸ πυρίπνουον τηλεβόλον, ἅτινα ἐπηρεάζουσι ἡμᾶς. . . . Οἱ στρατοὶ οὐδέποτε κατέκτησαν τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους. Ὅχι! Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐξασφαλῆσθε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τῶν Ἰνδιῶν, τοῦτο θὰ πράξετε διὰ τῆς ἐξασκήσεως πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπιρροῆς, καὶ οὕτω ἐγένετο καὶ ἐν Ἰνδία. Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι αἱ καρδίαι ἡμῶν συνεκινήθησαν, κατεκτήθησαν καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ ὑπερτέρας δυνάμεως. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ὁ Χριστός! Ὁ Χριστὸς διοικεῖ τὰς Βρεττανικὰς Ἰνδίας, οὐχὶ δὲ ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις. Ἡ Ἀγγλία ἐπεμφεν ἡμῖν φοβερὰν ἠθικὴν δύναμιν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου προφήτου ἧτις νὰ κατακτήσῃ καὶ κρατήσῃ τῆς ἀπέιρου ταύτης αυτοκρατορίας. Οὐδεὶς πλὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ποτὲ ἄξιος τοῦ λαμπροῦ καὶ πολυτίμου τούτου διαδήματος—τῶν Ἰνδιῶν—καὶ ὁ Χριστὸς θὰ τὸ λάβῃ.

Αἱ Ἰνδαίαι ἀπορροφῶσι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν νέον τοῦτον πολιτισμὸν, ὑποκύπτουσι εἰς τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ἐπιρροήν. Τῷ βρεττανικῷ στρατῷ, λέγω πάλιν, δὲν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι ἐκράτησε τῶν Ἰνδιῶν. Ἐὰν εἰς τινὰ στρατὸν ἀνήκει ποτὲ ἢ τιμὴ ἐκείνη, ὁ στρατὸς ἐκεῖνος εἶναι ὁ στρατὸς τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων, ἐχόντων ἀήττητον ἀρχηγὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν, ἢ αὐταπάρνησις, ἢ φιλανθρωπία, ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, ἢ ἀγάπη καὶ πίστις αὐτῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ταῦτα πάντα εὔρον, καὶ δέλουσιν εὐρίσκει, βαθεῖαν θέσιν ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Εἶναι περιττὸν εἰς ἐμὲ νὰ ἐξυμνήσω τοιοῦτους δεδωκιμασμένους φίλους καὶ

εὐεργέτας τῆς χώρας ἡμῶν. Ἔδωκαν ἡμῖν τὸν ὑψηλὸν κώδικα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἡ διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἐπηρέασεν καὶ ἐκέρδησαν χιλιάδας μὴ χριστιανῶν Ἰνδιῶν. Ἄς γινώσκει τούτῳ τῆ Ἀγγλίας, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ ομάδα τῶν προσβεβημένων τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔστειλε, κατόρθωσε νὰ ἐμπέσῃ τὴν σημαίαν Αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔθνους. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἰνδιῶν θέλει λοιπὸν ἀνήκει πάντοτε εἰς τοιοῦτους ἀνδράς ὡς αὐτοὺς, μὲ χαρακτῆρα καὶ ἀλήθειαν, ἀνδράς οἵτινες ἐν πολλαῖς περιστάσεσι εὐρέθησαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των χάριν τῆς μαρτυρίας τῆς ἀληθείας.

Ἡ Ἀγγλία ἐπεμψεν ἡμῖν δυτικὸν Χριστόν. Τούτο εἶναι πῶς λυπηρόν. Οἱ συμπολίται ἡμῶν εὐρίσκουσιν ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ τούτῳ τῷ σταλέντι ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει τι μὴ καθολοκληρίαν σύμφωνον πρὸς τὸν ἐπιτόπιον νοῦν, οὐχὶ καθόλου εὐπρόσδεκτον πρὸς τοῦ πνεύματος τοῦ ἔθνους. Φαίνεται ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς εἶναι Ἀγγλος, μὲ ἀγγλικούς τρόπους καὶ ἔθιμα περὶ Αὐτόν, καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα Ἀγγλίου ἐν Αὐτῷ.

Ἀνακαλέσατε εἰς τὸν νοῦν σας, κύριοι, τὸν ἀληθῆ Ἀσιανὸν Χριστόν, ἀπεκδεδυμένον παντός ἐξαρτήματος τῆς δύσεως, διεξάγοντα τὸ ἔργον τῆς ἐξαγορᾶς ἐν μέσῳ τοῦ Ἰδίου Αὐτοῦ λαοῦ. Ἴδτε ἔρχεται εἰς ἡμᾶς μὲ χαλαρὰ κυματίζοντα ἐνδύματα. Τὸ ἐνδύμα καὶ οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ εἰσι καθολοκληρίαν ἀνατολικῶν, ἐν τελεῇ Ἀσιανός ἐν παντί. Προσεύξατε εἰς τὰς κινήσεις Του, καὶ θέλετε εὐρεῖ γνήσιον ἀνατολισμὸν ἐν πάσαις ταῖς ἔξεσι καὶ τοῖς τρόποις αὐτοῦ. Ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ κάθεισις αὐτοῦ. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα του καὶ τὸ ὄφος καὶ ὁ τόνος. Ἀναγινώσκοντες τῶνόντι τὰς Γραφὰς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμῶν οἴκῳ ὅτι εἴμεθα μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι εἰς ἐξ ἡμῶν. Εἶναι ὁ Χριστὸς ἡμῶν.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπιτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰ φρασίς Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 19].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. — Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἦτο δευτέρα ὥρα μ. μ., ὅτε ἐπὶ τέλους ἐξύπνησεν ὁ Στέφανος. Ὁ δὲ Πόππου, ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ὥραν ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εἶχε πάλιν εἰσελθεῖ ἐντός, καὶ ἦτο ἐξηπλωμένος ἡσύχως ἐν τῇ προτέρῃ του θέσει. Ὁ Στέφανος ὁμῶς ἀνακαθίσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐθεώρει τὸ ἔδαφος ἐπὶ πολὺ, ὡς βεβυθισμένος εἰς σκέψεις· ἔπειτα ἐθεώρησε τὸν κύνα,

ἐστέναι βαθέως ὡς ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως κατεχόμενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεφώνησε·

«Πόππου!»

Ὁ Πόππου ἦτο ἐξυπνος, ὥστε πάραυτα ἀναβλέψας πρὸς τὸν κύριόν του ἔσεισε τὴν οὐρὰν ὑπερηφάνως· ἀλλ' οὕτως μόλις κινήσας τὴν κεφαλὴν, προσήλωσεν ἀπειλητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κυνός, ὅστις ἐφάνη ἀνησυχῶν διότι ἐγερθεὶς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθεώρησε πρῶτον εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἔπειτα εἰς ἄλλην, ἀλλὰ πάντοτε τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον εἰς αὐτόν· οὕτω δὲ ὡς ὑπὸ ἐνδομύχου τινός ὠθήσεως ἐπήδησε πρὸς αὐτόν ὁ Πόππου, ἐτρίβη ἐπάνω του καὶ ἐπειράθη νὰ γλείψῃ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του κρεμαμένην. Ὁ Στέφανος ὁμῶς ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀνακράζας·

«Πόππου!»

«Γάου-Γάου!» ὕλακτησεν ὁ κύων καὶ ἐξῆσε τοῦ γέροντος τὸ γόνυ διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν προσθίων ποδῶν, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ εἶπῃ, «Ἐλα, μήπως μοῦ παίξῃς κανὲν παιγνίδι, δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτά». ἀλλ' ὁ κυνηγὸς ἀπόθησεν αὐτόν, κατεβίβασε τοὺς πόδας καὶ ἀνορθωθείς ἀπετάθη πρὸς τὸν προσεκτικῶς ἀκροαζόμενον κύνα ὡς ἐξῆς·

«Πόππου! ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἀφ' ὅτου ἦσο ἔτι μικρὸς, συνεζήσαμεν ἐν στενῇ φιλίᾳ. Ποτὲ δὲν σὲ ἔδειρα εἰμὴ μόνον ἀπαξ, ὅτε ἔτρεξες κατόπιν ἐνός λαγιδέως, ἐνῷ ἤμεθα εἰς τὰ ἴχνη ἀρκτου, καὶ κατόπιν ἀπαξ πάλιν, ὅτε δὲν ἤθελες ν' ἀφήσῃς τὸ δένδρον, ὅπου ὁ ἀγριόγατος εἶχεν ἀναβῆ, καὶ ἐγὼ εἶχον μίαν μόνον σφαῖραν ἐπάνω μου. Δὲν εἶχες ἀριστὸν φαγητόν, σοῦ ἔλειψέ ποτε τίποτε ἐνόσω εἰσαὶ μαζύ μου; Δὲν ἐνθυμίσαι μίαν φορὰν, ὅτε ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας δὲν εὐρήκαμεν οὔτε ἐν ἀγρίῳ νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ διαιμοιρασθῆμεν καὶ τὸ τελευταῖον κομμάτι μὲ τὸ δράμι, ἔπειτα δ' ἐνυστεύσαμεν ὁμοῦ; Ἐμπορεῖς νὰ τὰ ἀρνηθῇς αὐτά;»

Ὁ Πόππου ἐν τῷ μεταξύ περιέστρεψε τὰ βλέμματα εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκίας, μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του ἀπέφευγε καὶ δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ἀπαξ ἡ δύο μάλιστα ἐρριψε μελαγχολικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὡς ἐὰν ἔλεγεν· «Ἄς ἡμπόρουσαν νὰ φύγῃ!» Καὶ ἐνῷ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, δὲν ἐκινήθη ὁμῶς ἀπὸ τὴν θέσιν του — τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησις!

«Πόππου!» ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, μετὰ μικρὰν διακοπὴν, «εἰσαὶ ἀχάριστος καὶ ἀχρεῖος σκύλος! Κατεχράσθης τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἐκέρδησες τὴν ἀγάπην μου, καὶ τώρα μὲ κλέπτεις! Ναι, Πόππου, μὲ κλέπτεις! Βλέπεις αὐτὸ τὸ πλατὺ σανίδι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας; Ἐκεῖ ἀνέβαινες τὴν νύκτα — τὸ ἀρνέσαι!» ἐξηκολούθησεν ἐν ὀργῇ, ὅτε ὁ Πόππου ἠγέρθη, ὡς ἐντελὼς ἀθῶος, καὶ ὠσφραίνετο τὴν σανίδα. «Τὸ ἀρνέσαι; Ἄκουσον, λοιπὸν, τί ὠνευρέθησεν διὰ σὲ σήμερον, ἀκολουθήσας τὴν συμβουλήν τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ. Μόλις ἔθεσα τὸ μινόμετρον, τὸ ὅποιον εἶχον λάβει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου, ὅτε ὠνευρέσω, ὑποκά-

τω τῆς κεφαλῆς μου πρὶν ἀκομῆν κοιμηθῶ, καὶ εὐθὺς μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθην εἰς παραδοξοτάτην θέσιν, ἔχων τὸ ἡμισυ τοῦ σώματός μου, προηγουμένης τῆς κεφαλῆς, ἐντός αὐτῆς τῆς ὀπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπηλλάγην μετὰ τρομερὰν δυσκολίαν. Τὸ πλευρὸν μου ἐπόνει, ὅτε ἐφθασα εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ἔτρεχα ἀκόμη, καὶ πρὸς ἐκπλήξιν μου, τετραποδίη, εἰς τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, καὶ ἀνεσήλωσα τὸ μάνδαλον τῆς μετὰ τοὺς ὀδόντας μου, ἀντὶ νὰ κάμω τούτο, κατὰ τὸσύνθηδες, μὲ τὴν χεῖρά μου. Πόππου, ἐντροπιασθεὶς νὰ σοῦ εἶπω τί ἕκαμα ἔπειτα. Ἀνέβην εἰς τὰ πασιὰ, κατεβίβασα ἐν τῶν καπνιστῶν χειρομυρίων ἐκ τῆς ἐσχάρας, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν θύραν, ἔπειτα ἔθεσα τὸν μάνδαλον εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, καὶ ἔφερον τὸ χειρομύριον εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς πασιμένης κοκκίνης δρυός».

Ἐνταῦθα βαθέως στενάξας ὁ γέρον διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸν λόγον, καὶ ἐκίνησεν ὀνειδιστικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Πόππου, ὅστις ὁμῶς δὲν εὐρίσκεν ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐκινεῖτο ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον πόδα, ἔβλεπε πρὸς πᾶσαν γωνίαν, ἔξεσε τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, καὶ ἐρριπτε βλέμματα πόθου πρὸς τὴν ἠνεωγμένην θύραν, ἀν καὶ δὲν εἶχε θάρρος νὰ παραιτήσῃ τὸ δωμάτιον.

«Λοιπὸν», ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, μελαγχολικῶς, σπογγίζων ἐνταῦθα δύο μεγάλα δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ τοῦ ἀντιθέτου τῆς παλάμης — «λοιπὸν, ἡμῖν ἐξηπλωμένος ἔχων ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ καπνιστοῦ — μοὶ ἐφαίνοντο ὡς ἐὰν ἦσαν κυνὸς πόδες — καὶ ἐρροκάνιζα ἀρχίσας ἀπὸ τὸ κόκκαλον ἔπειτα ἔκρυψα τὸ ὑπόλοιπον ὑποκάτω εἰς βρύα καὶ φύλλα, καὶ ὑπέστρεψα διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὴν ἐστίαν ἐντός τοῦ δωματίου, ὅτε διὰ νὰ κρύψω τὴν αἰσχρὰν πράξιν μου, ἀπόθησα τὴν σανίδα τὴν πλησίον τῆς ὀπῆς, ὑπῆγον εἰς τὴν κλίνην μου, περιστράφην τρεῖς κατὰ διάφορον ὄλως τρόπον, καὶ ἐπλαγίσα. Στάσου ἐδῶ, Πόππου!» ἀνέκραξε βροντωδῶς πρὸς τὸν κύνα, πλησιάζοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἐτοιμαζόμενον ν' ἀποφύγῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις τῷ ἐφαίνετο δυσάρεστος· «Στάσου ἐδῶ! Δὲν ἐντρέπεις, ἀχρεῖε, ἀχάριστε σκύλε; Ἄλλὰ, στάσου! Θὰ λάβωμεν πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματός σου. Ἐλα μαζύ μου εἰς τὴν κρύπτην σου».

Ἐπειτα ἔλαβε τὸ πυροβόλον καὶ τὴν πυριτοβολοθήκην (διότι ὁ ἀληθὴς κυνηγὸς οὐδέποτε πορεύεται δέκα βήματα ἔξωθεν τῆς οἰκίας του ἀνευ ὄπλου), καὶ προσέταξε τὸν κύνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ Πόππου, ὅστις εἶχε λάβει πιθανῶς ὑποψίαν τινὰ, τοῦ κυρίου του δεικνύοντος τὴν ἐστίαν, μόλις παρετήρησε τὴν διέφυξιν τοῦ κυρίου του, πρὶν ἀκούσῃ τὰ ὠτά του, ἔθεσε τὴν οὐρὰν μετὰ τῶν σκελῶν καὶ ἠκολούθησεν ἐν μεγίστῃ ἀδημονίᾳ. Δις ἐστάθη καθ' ὄδον καὶ ἐθεώρει πιθανῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὁ Στέφανος προσεῖχε πολὺ εἰς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ δραπέτσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν

θέσιν, ὅπου ὁ Στέφανος καθ' ὕπνον εἶχε κρύψει τὰ δατὰ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ δένδρον, ἐκεῖ ἦσαν αἱ παλαιαὶ ρίζαι, κεκαλυμμέναι ὑπὸ σασσαφροδάφνης καὶ σασσαπαρίλλης, καὶ παρὰ τὸ δένδρον (ὁ Στέφανος παρεμέριτα βρύα καὶ τὰ φύλλα διὰ τοῦ πυροβόλου του) ἔκειντο τὰ πιστήρια τῆς κλοπῆς, τὰ λείψανα τοῦ κλαπέντος καπνιστοῦ μηροῦ».

Ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦνοιγεν ἡ γῆ, καὶ κατέπιπε τὸν Πόππου, οὗτος μεγάλως ἤθελεν εὐχαριστηθῆ ἑφάνη τοσοῦτω τεταπεινωμένος καὶ ἐξηυτελισμένος· εἶδεν ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐξηλέγχθη καὶ διέκριεν, ὅτι τὸ ὄμμα τοῦ ἐν γενεῖ τοσοῦτον ἀγαθοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὀργῇ καὶ καταφρονήσει· ὁ Πόππου ἀναμφιβόλως ἐθεώρει ἑαυτὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν δυστυχέστατον κύνα τοῦ Μισσουρῆ.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὰ μέλη τρέμοντα καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους ἐν ἀδημονίᾳ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ζωηρῶν φύλλων ἴστατο ἐπὶ πολὺ ἀναμένων τὰς ἐπιπλήξεις ἢ καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ κυρίου. Πρὸς ἐκπλήξιν του, οὐδὲν ἐκ τούτων συνέβη. Ὁ γέρον Στέφανος ἐθεώρει αὐτόν δεικτικῶς καὶ θλιβερός, ἔπειτα ἔφερον ἐπ' ὤμων τὸ πυροβόλον του, καὶ περιεπάτει σιωπηλῶς ἐν τῷ δάσει. Ὁ Πόππου παρηκολούθει, κατηφῆς ὀπισθεν του.

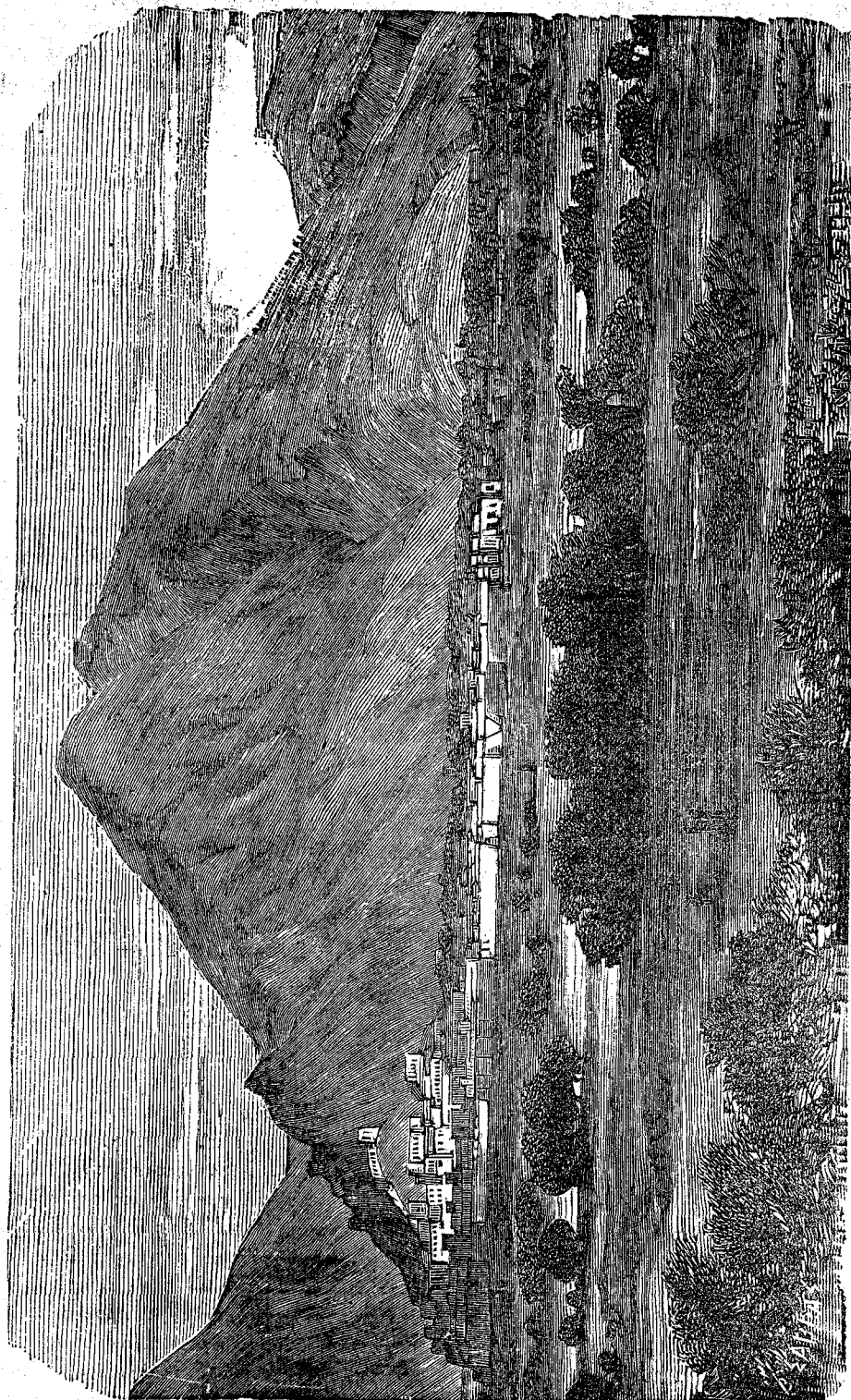
Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἐστρατοπέδευσεν ὑπὸ τοῦς ἐκτεταμένους κλάδους δρυός τινός· ἀλλ' ἡ πρώτη φιλία ὄχρετο. Ὁ Πόππου ἐπειράθη, εἶναι ἀληθῆς, νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. ἀλλ' ὁ Στέφανος ἀπαθήσας αὐτόν εἶπε· «Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, εἰσαὶ ἄγριος λύκος!» Οὐδὲν ἐπονειδιστότερον τούτου ὄνομα διὰ τὸν Στέφανον, διότι οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἀπεχθάνετο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τόσον, ὅσον τὸν λύκον. Ὁ Πόππου ἀπῆλθεν ἐν θλίψει καὶ ἐπλαγίασεν ὑπὸ τὸ δένδρον, μακρὰν τοῦ πυρός καὶ τοῦ κυρίου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. — Η ΤΙΜΩΡΙΑ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτὴ ἐκίνησεν ὁ Στέφανος καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν Μισσουρῆν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν. Τὸ σχέδιόν του ἀρχικῶς ὑπῆρχε τρομερόν. Ὅσο θερμῶς ἠγάπησε τὸν κύνα πρότερον, τοσοῦτο ἤδη διὰ τὸ πανουργοῦν τῆς φύσεως αὐτοῦ ἠθύμνησε, καὶ διανοήθη κατ' ἀρχάς, νὰ πυροβολήσῃ αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν ἡ καρδία του, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὥστε προὔτιμησε νὰ φέρῃ αὐτόν εἰς τὴν πλησίον ἀποικίαν, καὶ νὰ τὸν δωρήσῃ εἰς τινὰ τὸν ἐκεῖ κατοίκων, καὶ τοι γινώσκων πόσον δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κύνα τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἐνῷ δὲ ἐκάθητο μελαγχολικῶς, καὶ ἐσκεπτετο ἔτι περὶ τοῦ πρακτέου, ἤκουσε καταβχίνον τὸν ποταμὸν ἐν τῶν ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἀναβαίνουσιν αὐτόν ἐκ διαλειμάτων, τοῦτο μὲν, ἵνα μετακομίσωσι τοὺς κυνηγούς τῶν Βραχῶδων ὄρεων εἰς τὰ ἐνδότερα, τοῦτο δὲ διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ δέρματα καὶ τὰς μιλωτάς τῶν κυνηγῶν, ὡς ἐμπορεύματα τῶν ἀγροτικῶν κατοίκων

του Άγιου Λοδοβίκου. Ολίγες δε εκατοντάδες βημάτων εκ της θέσεως όπου ἐκάθητο, ἐστάθη τὸ ἀτμόπλοιο νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτία τινά

«Αἶ! γέρον, με τὸν ὥραϊον σκύλον», εἶπέ τις τῶν ἐπιβατῶν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ξανθός· «τὸν πωλεῖς;»

Ἡ πόλις ΚΑΒΟΥΛΑ, Πρωτεύουσα τοῦ Ἀφγανιστάν.

ξύλων προετομασθέντων ὑπὸ τινος ἀποίκου ἐκεῖ πλησίον κατοικοῦντος.

Ὁ Στέφανος ἐπορεύθη ἐκεῖ.

«Νὰ τὸν πωλήσω!» ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος· «Ὁχι! δι' ἕνα τὸν κόσμον δὲν τὸν πωλῶ· ἐὰν σοῦ ἀρέσῃ καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ τὸν περιποιῆσαι», εἶπε βίπτων

βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πόππου, ἱσταμένου ἐν μεγίστῃ ἀδημονίᾳ πλησίον του, «σοῦ τὸν χαρίζω».

«Ἀλήθεια!» εἶπεν ὁ ξένος, ἐκπεληγμένος ἄμα καὶ χαίρων, πρὸς δὲ τὸ μέγα καὶ μακρόμαλλον ζῶον μεγάλως ἤρεσε. «Λοιπὸν!» ἀναχωρῶν διὰ τοῦ προσεχούς πλοίου ἐκ τῆς Νέας Ὁρλεάνης εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Σοῦ εἶναι ἀρκετὸν τὸ διάστημα τοῦτο;»

Ὁ Πόππου, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως, καὶ ἔντρομος ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ κυρίου του, ἐφέρετο ἕως τότε παθητικῶς, ἀλλ' ἰδὼν τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρῶην κυρίου του βαθμηδὸν μνησθέντων διάστημα, κατελήθη ὑπὸ δεινοῦ τινος προαισθήματος περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἤρχισε νὰ δολοβύζη καὶ νὰ κλαίῃ, ὡς ποτε προσκαλῶν τὸν κύριόν

«Ἡ ἐλπίς ἡμῶν».

«Λάβε τον», εἶπεν ὁ Στέφανος καὶ ἀνεχώρησε. Τάυτη τῇ στιγμῇ ἐσήμαινεν ὁ κώδων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὁ δὲ Ἀγγλος ταχέως ἔδρασε τὸ βινόμακτρον του περὶ τὸν τράχηλόν του πειθηνίου ζῶου, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέπλευσαν.

του εἰς τὴν θήραν. Ἡ εὐγενὴς καρδίᾳ τοῦ κυναγοῦ, ἥτις ἀποχωρίζομένη τοῦ κυνὸς τοσοῦτον ἐπόνεσε, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ στραφεῖς δ' ἐφώναζε.

«Πόππου! καλέ μου κύων, ἔλα ἐδῶ!» ὁ δὲ Πόππου μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὑλακτίσας ἠτοιμάζε-

το να επακούσθαι ἀλλ' ὁ νέος τοῦ κύριος προΐδων φαίνεται τοιοῦτό τι ἐκράτει πάσαις δυνάμεσι τὸ δυστυχὲς ζῶον, ἄπερ καὶ τοὶ ἀγωνισθὲν ἀπίπιστικῶς δὲν ἠδυνάθησαν ἀποσπασθῆ τοῦ δεσμοῦ του.

«Πόππου! Πόππου! ἐκράυγασεν ὁ Γέρον κυνηγὸς ἐν ἀκρᾷ ἀγωνίας! ἀλλὰ τοῦ Πόππου ἡ μορφή ἐξηλείφετο ἐν τῇ ἀποστάσει, ἡ κραυγὴ του δὲν ἤκουετο πλέον, τὸ δὲ ἀτμόπλοιο ἐπάφλαξε καὶ ἐρρόγγυαζε διασχίζον τὸν ποταμὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' — Η ΚΑΤΑΛΙΩΣΙΣ

Τέσσαρες ἡμέρας βραδύτερον ἵππεύς τις δερμάτινον κυνηγετικὸν χιτῶνα φέρων καὶ ὄπλον ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐκάλπασε πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἁγίου Λοδοβίκου ἔπειτα ἀφιππεύσας ἀπὸ τοῦ κεκμηκότος μέχρι θανάτου ἵππου του ἠρώτησέ τινα τῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἰσταμένων ἀχθοφόρων περὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Κιτρίνου Λίθου».

«Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν χθές», εἶπαν ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ φορτώσας τὸν τελευταῖον ἐξ ἀλεύρου κάρδον του, ἐπορεύθη εἰς τὴν πόλιν· ὁ ἵππεύς ἐν τούτοις ἐστάθη ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Μεσσισιπῆ θεωρῶν τὸ δρμητικὸν ρεῦμά του. Ἐπειτα βραδέως ἵππεύσας ὑπέστρεψε, μὴ ἀξιώσας νὰ ρίψῃ ἄλλο βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Λοδοβίκου, ὀπίσω εἰς τὸ δάσος του.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐλέγχθη ἤδη διὰ βραχέων ἐν τῇ ἀρχῇ. Ὁ Πόππου μετνήχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ κύριός του ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ μετ' ἀπεριγράπτου ἀγαθότητος καὶ προσοχῆς, διότι κατὰ τὸν διάπλου μὲγάλως εἶχεν ἐξασθενήσει ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ναυτιάσεως. Ὁ Πόππου ἐθεώρει πάντα ταῦτα, καὶ συνεπάθει πολὺ ὑπὲρ τοῦ νέου κυρίου του, ἀλλ' οὐδὲν εὐχαρίσται αὐτόν· ἔτρωγεν ὅτι τῷ ἐδίδοτο καὶ ἐζῆσε τὸ Φθινόπωρον καὶ τὸν Χειμῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ οὕτως ἡσύχως καὶ εὐχαρίστως, ὅσον δυστυχὲς κύων ἀποσπασθεὶς βιαίως ἐκ τῆς πατρίδος γῆς. Ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθε τὸ ἔαρ μετὰ τῶν νέων καλύκων καὶ ἀνθέων, ὅτε ἡ Φύσις ἀνέλαβε τὴν ἐρατεινὴν ἐκείνην ὄψιν, μετὰ μακρὸν χειμερινὸν ὕπνον, ὅτε αἱ χελιδόνες ὑπέστρεψαν εἰς τὰς φίλας οἰκίας, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ πτηνὰ τῆς πατρίδος του, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ζωηρὰ καὶ ἀνθηρὰ, ὅτε τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν, καὶ οἱ ἡμεροὶ ἰνδικοὶ ἀλέκτορες ἤρχισαν νὰ κλώζωσι, αἱ! τότε τοῦ δυστυχχοῦς Πόππου ἡ καρδιά συνετρίβετο· ἐσυλλογίζετο τὸ δάσος του, τοὺς πρασίνοὺς ἤδη καὶ λαμπροὺς θάμνους, τὸ ἀργυροῦν ρεῦμα, ὅπερ ἀφρίζον ἔρρεε παρὰ τὴν καλύβην· ἐσυλλογίζετο τὴν θήραν παρὰ τὴν ἄλμυραν λίμνην, ὅπου διενυκτέρευσε τοσαύτας νύκτας μετὰ τοῦ κυρίου του· ἐσυλλογίζετο τὴν ἐλευθέραν, τὴν λαμπρὰν ἀγροτικὴν ζωὴν, πόσον κυκνώτερος ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, διὰ τῶν πρασίνων δένδρων, πόσον λαμπρότερον ἀκτινοβόλον αἱ ἀστέρες θεωρούμενοι διὰ τῶν κυκνῶν φυλλωμάτων! ἐσυλλογίζετο τὰ ἴχνη τῶν

ἀγρίων ἀρκτων, τὰς μάχας μεταξὺ ἀρκτων καὶ πανθῶν, καὶ ἡ καρδιά του συνετρίβετο, καθίστατο μελαγχολικός, ἔθετε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν, καὶ ἀπήρχετο ἀπογοητευμένος.

Μίαν τῶν ἡμερῶν φοβηθεὶς ὁ κύριός του μήπως ἐπαθεν ἐξ ὑδροφοβίας, ἔθεσεν ἐνώπιόν του ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος· ἀλλ' ὁ Πόππου ἐκένωσε παραχρῆμα αὐτὸ, διότι ὑπερηγάπα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῶν παιδία ἡγάπων τὸ μεγαλοσπύριον ἐκεῖνο ζῶον, εἰς μάτην ἐθώπευον· ἀπὸ παντοῖα γλυκύσματα! καὶ ἔτρωγε, μὲν οὐκ ἐβιάσθη, ἀλλ' ἔμενε μελαγχολικός καὶ ἀδημονῶν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ κύριός του ἔλαβε κιβώτιον ἐκ τοῦ Ἁγίου Λοδοβίκου, διότι εἶχεν ἐτι ἀνταπόκρισιν μετὰ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἠνέωξεν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πόππου. Ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἕν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτῶ, ἐννέα χοιρομήρια!

Ἐνταῦθα πλέον δὲν ἀντέσχεν ὁ κύων, ἀρχαίαι θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην του· ἐσυλλογίσθη τὸν πρῶτον κύριόν του, ὅστις εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν τοσοῦτο περιπαθῶς, πόσον αἰσχροῦς εἶχε κλέψει αὐτόν, καὶ πόσον φοβερῶς εἶχε τιμωρηθῆ δι' αὐτὸ, καὶ δραμῶν ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸν ὄψιν τῆς οἰκίας· ῥέοντα, ἀπόφασιν ἔχων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ζῶην ἀφόρητον ἤδη καταστάσαν εἰς αὐτόν. Τὰ λοιπὰ ὡς λίαν θλιβερὰ δὲν ἐπαναλαμβάνονται καὶ αὐθις, ἀφοῦ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἀνηγγέλθησαν· πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐζῆχθεις τοῦ ὕδατος νεκρός, ὡς γνωστὸν, ἔλαθεν ἐντιμον ταφῆν.

Ἀλλ' ὁ κύριός σου, Πόππου; τί ἐγένετο ὁ δυστυχὴς κύριός σου; Σιωπηλός καὶ μεμονωμένος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην του, καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τὸ πυροβόλον ἐκείτο ἀνέπαφον καὶ ἀπαρατήρητον ἐπὶ τῶν ἀρπαγίων ὑπερὰν τῆς θύρας. Ὁ Γέρον Στέφανος ἦτο ἀσθενής, καὶ σφοδρὸς πυρετός εἶχε ρίψει αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκ δικλειμμάτων δὲ παρήτει αὐτόν ὅπως ἔρπων ἔλθη εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ δυνάμεις καὶ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του.

Αἱ ἐβδομάδες παρῆρχοντο μετὰ τὴν ἄλλην, καὶ ὅμως αὐτὸς ἐκείτο μεμονωμένος ἐπὶ τῆς μονήρους κλίνης, ἀσθενεία κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του· καὶ οὐχι μόνον ἡ ἀσθένεια, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ τελευταίου φίλου, ὃν ἀπώλεσε τοσοῦτον θλιβερῶς καὶ ὀδυνηρῶς. Καὶ ὅτε ἀναμνήσεις παρελθόντων καιρῶν ἐπήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἠσθάνετο, ὅτι οὐδέποτε πλέον ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς ἄλλο πλάσμα, συχνάκις ἐφαντάζετο, ὅτι ἐκλείσει τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πολὺ καλλίτερον δι' αὐτόν νὰ ἐξαπλωθῇ ὅπου εὐρίσκετο, καὶ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕστατον καὶ μακρὸν ὕπνον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἀνέκτῃς καὶ πάλιν τὴν υγείαν του· ἡ δυνατὴ καὶ σιδηρὰ κρῆσις του ἐνίκησε καὶ αὐθις, καὶ μόνον ἡ σιωπηλὴ θλίψις του κατέτρωγεν ἤδη τὴν καρ-

δίαν του· μόλις ἔχαρη, ὅτι ἀνέκτῃς καὶ πάλιν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν υγείαν του. Ἀλλ' ἐπανελθόντος τοῦ ἔαρος, ὁ γέρον εὐρέθη μεμονωμένος καὶ κατηφῆς ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τοσοῦτω φαιδρᾷ καλύβῃ του. Ἐκαθάρισε νὸ ὄπλον του ἐκ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ ἰοῦ, ἔλαβε τὰς κυνηγετικάς του σκευὰς, ἐπέσασε τὸν ἵππον, καὶ ἀνεχώρησε μακρὰν μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, μετὰ τῶν ἀπεράντων ἐκείνου. Ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς εἰς τὴν νέαν καλύβην αὐτοῦ, ἠτὰς ἀρχαῖα ἔργα, ὅπερ περιτυλίξας ἐστέρωσε δὲν ὄψιν τοῦ ἐφιππίου· καὶ τοῦτο, διότι ἦτο ἐκ τῆς φονευθείσης ἐσχάτως μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκείνου κυνός. ΤΕΛΟΣ.

Ἀνατυποῦντες σήμερον τὴν ἢν ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν εἰκόνα τῆς πόλεως Καβούλ, ἣτις κατέστη διαβόητος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐσχάτως σφαγὴν τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας παραθέτομεν σήμερον τὴν εἰκόνα ἐνός τῶν τεσσάρων μελῶν ἅτινα ἀπετέλουν αὐτήν, τοῦ Γραμμοὺίλλιαμ Τζένκινς, ἀποσπῶντες συγχρόνως ἢ περιχο-

ΟΥΪΛΙΑΜ ΤΖΕΝΚΙΝΣ
Γραμματεὺς τῆς ἐν Καβούλ ἀγγλ. πρεσβείας.

πὰς τινος ἐξ ἐπιστολῆς, ἣτις ἐγράφη παρὰ τοῦ ἐτέρου μέλους τῆς πρεσβείας, τοῦ ἱατροῦ Κέλλυ, πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς πανολεθρίας.

«Τὰ καταλύματα ἡμῶν ἐν Βάλα Ἰσαρ, ἐγράφη τῇ 16 Αὐγούστου, εἰσι μᾶλλον γραφικά. Εἰσὶν ἐκτισμένα μετ' ἀληθῆ ἀνατολικὸν τρόπον, καίτοι δὲ τὰ καλλίτερα πάντων ἐν Καβούλ, δὲν εἰσὶν ἀνάλογα πρὸς τὴν ιδεάν ἢν ἡμεῖς ἔχομεν περὶ οἰκίας. Πρὸς φύλαξιν ἀπὸ σεισμῶν, οἱ ὅποιοι εἰσι συχνοὶ ἐνταῦθα, οἱ τοῖχοι πε-

ριέχουσι ξύλινα στηρίγματα, ἐπὶ τῶν ὀπῶων ἡ στέγη καὶ τὰ πατώματα στηρίζονται. Μεταξὺ τῶν στηριγμάτων τούτων οἱ τοῖχοι κτίζονται μετὰ συνήθεις ἡλιοζήρους πλίνθους. Αἱ προσόψεις τῶν δωματίων εἰσὶν ὄλως ξύλινοι, ὁμοιάζουσαι πρὸς πρόσοψιν μαγαζείου. Ἀντὶ ὕλων τὰ παράθυρα κλείονται διὰ ξυλίνων παραθύρων. Πάντα τὰ δωμάτια βλέπουσιν ἐντὸς κεντρικῆς αὐλῆς. Τὸ ὄπισθεν τῶν οἰκιῶν ἀποτελεῖ τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον, ὁ ὅποιος, χάριν ἀμυντικῶν λόγων, δὲν ἔχει ἐν αὐτῷ ἀνοίγματα.

Πᾶσαν διάκρισιν ἀπονέμει εἰς ἡμᾶς ὁ Ἐμίρης ὅστις ἐπιμένει νὰ μᾶς θεωρεῖ ὡς ξένους του. Ἡμεῖς, οἱ ὑπηρέται ἡμῶν, οἱ ἵπποι καὶ ἡ συνοδεία ἡμῶν πάντες τρέφονται δαπάναις αὐτοῦ. Ὁ λαὸς ὅμως εἶναι μᾶλλον φανατικός καὶ οὐχι καθολοκληρίαν ἐξοικειωμένος εἰς τὴν παρουσίαν ἡμῶν, ὥστε ἡμεῖς ἐξερχόμεθα συνοδευόμενοι ὑπὸ ἀποσπάσματος ἰππικῆς. Ὁ λαὸς δὲν ἐδειξεν εἰς ἡμᾶς ἐχθρότητα τινα ἢ ἔλλειψιν σεβασμοῦ, ἀλλ' ὅμως ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ φανατικός τις μεταξὺ αὐτῶν ὅστις ἴσως θὰ μᾶς ἐβλάπτεν.

Ὄνοματά τινα ῥωσιστὶ εἰσι γεγραμμένα ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, πιθανῶς τοῦ στρατηγοῦ ἢ τινός ἐκ τοῦ ἐπιτελείου του· ἐνωῶ τῶν κυρίων οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐνταῦθα πέρυσι τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Ἡ πόλις τοῦ Καβούλ εἶναι ἀθλιος τῶντι τόπος καὶ ὑπερτερῆ πᾶσαν ἄλλην ἢν ποτὲ εἶδον κατὰ τὴν ἀκαθαρίαν. Αἱ οἰκίαι πᾶσαι εἰσι ἀναμειγμέναι, αἱ καλλίτεροι δὲ αὐτῆς ὁδοὶ εἰσὶν ἐκεῖναι ἐφ' ὧν δύο ἵπποι δυνανταὶ νὰ συμβαδίσωσι παραλλήλως. Τὰ κυριώτερα μαγαζεῖα εἶναι ὀπωροπωλεῖα καὶ βυρσοδεψεῖα.

Τὸ κλίμα τοῦ Καβούλ εἶναι θελκτικόν. Ἐφθάσαμεν ἐν τῇ θερμότητι τοῦ ἔτους ἐποχῆς, ἐτι δὲ καὶ τότε δὲν ἦτο θερμότερον ἐντὸς τῆς οἰκίας παρ' ὅσον εἶναι κατὰ τὰ κυκλὰ καύματα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι. Αἱ νύκτες εἰσι ὀροσραὶ καὶ τερπναί. Τὸν χειμῶνα εἶναι συνήθως χιῶν τεσσάρων ποδῶν, καὶ τὸ ψῦχος λέγεται ὀριμὸν, ἀλλὰ πάντοτε ξηρὸν καὶ οὐχι ὑγρὸν».

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΔΙΑΗΜΜΑ

Φθινοπωρινὴν τινα πρωῒαν, πλοῖον κομίζον μετὰ ἀστίας, ἐπλεε πλησίον διευθυνόμενον πρὸς τὴν Ἀμερικὴν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ πρὸ μικροῦ αἰθρίας οὐρανός ἤρχισε νὰ καλύπτηται ὑπὸ πυκνῶν καὶ μελανῶν νεφῶν καὶ ἡ θάλασσα ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν ἐνερχομένην μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος θύελλαν μετεβάλλετο εἰς φοβερὰ καὶ ἄγρια κύματα, ὥσει ἦνοιγε τὸν τάφον τετρακοσίων περίπου δυστυχῶν θαλασσοπόρων. Αἰφνης φρικώδης κεραυνὸς ἐκραγεί ἐπὶ τοῦ πλοίου παρέδιδεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς ἐξηγηριωμένης θαλάσσης.

Ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ταύτης στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τῶν καταβυθισσομένων ματαίως ἐπλήρου τὸν αἰθέρα, ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλέος ἀνὴρ ἴστατο ἐπὶ τοῦ τελευταίου συντρίμματος τοῦ καταστράτου, ὅπερ ἐμελλε νὰ γίνῃ ἀφαντος· ἡ δὲ γυνὴ του

και τὸ τέκνον του εἶχον περιπλεσθῆ ἐπ' αὐτοῦ ὡς εἰς τελευταίον ἐναγκαλισμόν. Θά τούς σώσω! ἀνέκραξεν, εἶμαι καλὸς κολυμβητής, θά σώσω τοὺς φιλάτους μου! Ἔχω τὴν δύναμιν ταύτην και ἀρπάσας σχοινίον προσέδεσε τὴν γυναῖκα του εἰς τὸ πλευρόν του· διαπερᾶ ἔπειτα ἕτερον σχοινίον πέριξ τοῦ τέκνου του· ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ τὸ δένη και αἱ σανίδες τοῦ καταστρώματος, αἵτινες ὑπεστήριζον τοὺς ναυαγούς ἀποσυντίθενται και οἱ δυστυχεῖς καταβυθίζονται ὑπὸ τὰ κύματα.

Ὁ ἐπιτήδειος κολυμβητής μ' ἔλον τὸ διπλοῦν φορτίον του ἐπανέρχεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης και διευθύνεται μετὰ ταχύτητος εἰς τὸ παράλιον, τὸ ὁποῖον μόλις διαβλέπει, ὅταν αἰφνης γιγαντιαῖον κύμα τὸν ὑψώνει μέχρι τῆς κορυφῆς του δια νὰ τὸν ἐπαναρρίψῃ ἔπειτα εἰς τὸ χάος τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Ἐν τῇ τρομερᾷ δὲ ταύτῃ πάλῃ, ἐγκαρδιώνει ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τοὺς φιλάτους του και αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἰσχυρόν ἵνα τοὺς φέρῃ.

Ἄλλ' αἰφνης ἡ ῥώμη του τὸν ἐγκαταλείπει· τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο πολυτίμων φορτίων ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις του! Νὰ ἐπιμείνῃ εἶναι ἀφευκτος ὁ θάνατος δια τοὺς τρεῖς! Πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο. Ν' ἀποφασίσῃ τὴν γυναῖκα του; Ὁχι, μυριάκις ὄχι! τὸ τέκνον τῶν; τὴν θελκτικὴν μικρὰν κόρην των; φοβερὰ ἐρώτησις! Ἄλλὰ στιγμὴ δισταγμοῦ εἶναι ἀδύνατος. Ἡ μήτηρ πρέπει νὰ σωθῇ. Πρέπει νὰ ἀποσπάσῃ τὸ μόλις πέριξ τοῦ ταιλαιώρου μικροῦ θύματος δεδεμένον σχοινίον, ν' ἀπωθήσῃ τὰ συνεσταλμένα μικρά του δάκτυλα, τὰ ὁποῖα σφίγγουν τὸν ὦμον του και ἀφήσῃ νὰ ὀλισθήσῃ τὸ παιδίον εἰς τὸ ἀφρώδες κύμα. . . .

Τίς δύναται νὰ ζωγραφίσῃ τὴν φρίκην τῆς σπαραξικαρδίου και φοβερᾶς ταύτης στιγμῆς; . . .

Ἀκούων τις τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν σκέπτεται, ὅτι τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Μ' ὄλην τὴν θερμὴν ἐπιθυμίαν, μ' ὄλην τὴν πρὸς τοὺς ἰδικούς του φιλοστοργίαν, μ' ὄλην τὴν μεγίστην προσπάθειαν τοῦ νὰ σώσῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῶ ἐλλείπει ἢ τὴν δύναμιν.

Τοιοῦτος ὁμῶς δὲν εἶναι Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Ἐκεῖνος εἶναι Παντοδύναμος, Ἐκεῖνος μόνος δύναται νὰ εἴπῃ· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ λαλῶν μετὰ δικαιοσύνης και ὁ ἔχων πᾶσαν ἰσχυρὴν τοῦ σώζειν! Οὐδέποτε ψυχὴ προσκολληθεῖσα εἰς Ἐκεῖνον εὐρέθῃ ἀπωθουμένη. Οὐδέποτε ἡ χεὶρ τῆς πίστεως, ὅσον ἀδύνατος και ἂν ᾔναι ἡ περιπτώξις τῆς θέλει χαλαρωθῇ. Οὐδέποτε ὁ ναυαγῆσας εἰς τὰ τεταραγμένα ὕδατα τῆς ἀμαρτίας δυστυχῆς, θέλει ἀπολεσθῇ ἐὰν ἐγκλωπιωθῇ τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὰ πικρὰ κύματα τοῦ κόσμου τούτου, ἵνα ζητῇ ἀκαταπαύστως τοὺς προσβαλλομένους ἀπὸ τὴν θύελλαν, και μὴ ἔχοντας πλέον ἐλπίδα. Ὁ ὑποκρατῶν τὸ σύμπαν βραχίων αὐτοῦ, ὑποστηρίζει ὡσαύτως τοὺς ἀφιερῶντας πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην των εἰς Ἐκεῖνον. «Δὲν θέλουσι ναυαγήσει ποτὲ, λέγει, και οὐδεὶς θέλει

τοὺς ἀρπάσει ἐκ τῆς χειρὸς μου. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ζῶν και ἐγενόμενος νεκρὸς, και ἰδοὺ ζῶν εἰμὶ εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων και ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου και τοῦ θανάτου». (Ἡσαίας λη'. Ἰωάν. Ἀποκάλ. 1, 18).

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ

Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας πρὸ πέντε ἐτῶν, ὁ κ. Λεσπὲ ἀνεφάρσεν ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ τῶν ἐκθέσεων τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν μηχανικῶν του, ὅτι καθ' ἂν χρόνον οἱ Ἰσραηλιταὶ ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μωϋσέως ἢ ἄμποτις και ἢ παλίρροια τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἐφάσσε μέχρι τῶν προπόδων τοῦ Σαρακίμ, παρὰ τῇ Αἰμνῇ Τιμσάχ». Ἐὰν τοῦτο ᾔναι ὀρθόν ἔπεται ὅτι τὸ μέρος ἔνθα οἱ Ἰσραηλιταὶ διῆλθον τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν δὲν ἦτο πρὸς μεσημβρίαν, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν τῆς ἐνεστώσης ἄκρας τοῦ βορείου αὐτῆς βραχίονος. Ἐν τῇ ἐφημερίδι αὐτοῦ *Les Mondes*, ὁ Ἀββᾶς *Meigne* διέγραψε τὴν πορείαν τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, κατὰ τὰς νέας ταύτας πληροφορίας, και ζητεῖ παρ' ὀλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀφοῦ εἶναι ἤδη γνωστὸς ὁ τόπος ἔνθα οἱ Αἰγύπτιοι κατεποντίσθησαν με ἵππους και ἀναβάτας, ἀμάξας και πᾶσαν τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν νὰ συνεισφέρωσι τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ὅπως γένωνται ἀνασκαφαὶ και οὕτω τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ τὸν ὁποῖον ὁ παντοδύναμος κατεπόντισε ἔλθωσιν εἰς φῶς. Ὁ σοφὸς Ἀββᾶς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον ἐὰν κατορθώσῃ νὰ συναγάγῃ 300,000 φράγκων, ἀδιότι ἡ εὐρεσις τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ τοῦ Φαραῶ θά ᾔτον ἰσχυρὸς λόγος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν Ἱερῶν Γραφῶν».

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Τὰ τέκνα τῶν πινόντων πνευματώδη ποτὰ γονέων, λέγει ὁ ἐν Παρισίοις Δρ. Μαρτέν, γεννῶνται νευρικά. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐκ 410 τέκνων πνευματολόγων γονέων 108 τῶν πατρῶν θά ἔπασχον ἐξ ἐπιληψίας, και 169 ἀπὸ τῶν μητέρων.

* * Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος τῆς Ἀμερικανικῆς παραγωγῆς Πάντος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς λευκῆν φυλῆν ὁμοίαν πρὸς τὴν Καυκασίαν· τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς ταύτης εἶναι Κασσεκέρ, ἔχει δὲ τὰ ὅσα τῶν παρειῶν προσέχοντα. Ζῶσιν με ῥίζας και θήραν· εἰσὶ δὲ οἱ μόνοι ἐκ τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς οἵτινες δὲν μαγειρεύουσι τὴν τροφήν των ἐν ἀγγείοις.

* * Ἡ παραγωγή ὀρολογίων παντὸς εἶδους ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς τὴν ἀξίαν 200 ἑκατομμυρίων φράγκων.

* * Οἱ Μογγόλοι ἐβεβαίουν τὸν ἀριθμὸν τῶν φουεθῆτων ἔχθρων ἀποκόπτοντες τὸ δεξιὸν οὖς ἐκάστου τῶν νεκρῶν. Ἐν 1239 συνήθροισαν 270,000 ὄτα ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Ῥωσίας, και μετὰ τὴν ἐν Αἰγυπτίῳ μάχην τὸ 1241 ἐπλήρωσαν ἐκ δεξιῶν ὄτων ἑννέα ὑπερμεγέθεις σάκκους.

Νέος, φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ζητεῖ παραδόσεις ἐν τινι οἰκογενεῖᾳ ἀντὶ μόνης τῆς τροφῆς. Πληροφορίαι εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἀθηναῖδος».